28 Σεπτεμβρίου 2013

Η κρυφή ζωή της κόρης ενός ναζί – Συγκλονιστική ιστορία

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός



Το ρεπορτάζ δημοσιεύτηκε πρόσφατα στην εφημερίδα **Washington Post.** Είναι έρευνα του συγγραφέα **Τόμας Χαρντινγκ (Thomas Harding)** για το βιβλίο του: **“Ο Χάνς και ο Ρούντολφ:Η πραγματική ιστορία ενός Γερμανο-Εβραίου που συνέλαβε τον Επικεφαλή του Άουσβιτζ”**. Η ιστορία ειναι πραγματικά συγκλονιστική και σας την μεταφέρουμε ακριβώς όπως την έγραψε ο Χαρντινγκ.
“Η Μπρίτζιτ Χός (Brigitte Höss) ζει σε ένα καταπράσινο δρόμο στη Βόρεια Βιρτζίνια . Τώρα ειναι συνταξιούχος έχοντας εργαστεί σε μπουτίκ στην Ουάσιγκτον για περισσότερο από 30 χρόνια. Πρόσφατα διαγνώστηκε με καρκίνο και ενα μεγάλο μέρος του χρόνου της τωρα το περνάει στους γιατρούς.
Η Μπρίτζιτ έχει επίσης ένα μυστικό που δεν γνωρίζουν ουτε τα εγγόνια της . Ο πατέρας της ήταν ο Ρούντολφ Χός (Rudolf Hoss), ο Επικεφαλής (Kommandant) του Άουσβιτς.



(Ο Χειυριχ Χίμλερ με τον Ρουντολφ Χός)

Ήταν ο Ρουντολφ Χός που σχεδίασε και κατασκεύσε το Άουσβιτς μετατρεποντας το απο ενα παλιό στρατόπεδο σε μια φονική μηχανή ικανή να δολοφονεί **2.000 ανθρώπους την ώρα. Μέχρι το τέλος του πολέμου , 1,1 εκατομμύρια Εβραίοι δολοφονήθηκαν στο στρατόπεδο , μαζί με 20.000 τσιγγάνους και δεκάδες χιλιάδες Πολωνούς και Ρώσους πολιτικούς κρατουμένους. Ως εκ τούτου, ο πατέρας της Μπρίτζιτ ήταν ενας απο τους μεγαλύτερους μαζικούς δολοφόνους στην ιστορία μας.**

Για σχεδόν 40 χρόνια η Μπρίτζιτ κατάφερε να κρατήσει το παρελθόν της μακριά απο την κοινή θέα, μακρία ακόμη και απο τα πιο στενά μέλη της οικογένειας.

Ανακάλυψα που έμενε οταν έκανα έρευνα για το βιβλίο “Χάνς και Ρούντολφ”, ενα βιβλίο για το πώς ο Χός,μετά τον πόλεμο, συνελήφθη απο τον θείο μου, Χάνς Αλεξάντερ (Hanns Alexander) , ένα Γερμανό Εβραίο που είχε δραπετεύσει απο το Βερολίνο το 1930. Χρειάστηκαν τρία χρόνια για να την βρω. Οι όροι της ηταν οτι θα έδινε συνέντευξη μόνο υπό την προυπόθεση οτι δεν θα αποκάλυπτα λεπτομέρειες που φανέρωναν την ταυτότητα της.

“Υπάρχουν πολλοί τρελοί εκεί έξω. Μπορεί να κάψουν το σπίτι μου ή ακόμη και να πυροβολήσουν εμένα ή κάποιον άλλο δικό μου”, είπε η Χός με την σκληρή γερμανική προφορά της.

Οταν αναφέρομαι στο θέμα του Ολοκαυτώματος κατευθύνει την συζήτηση σε άλλη κατεύθυνση . “Όταν ρωτάνε για τον πατέρα μου” λέει , ‘Τους λέω ότι πέθανε στον πόλεμο. ”

Αλλά **μόλις έκλεισε τα 80 και αναρωτιέται αν ήρθε η ώρα να πει την ιστορία της στα εγγόνια της.** Ήταν ένα νεαρό κορίτσι που μπλέχτηκε με επικές ιστορικές δυνάμεις που δεν μπορούσε να καταλάβει και κατ επέκτασην για τις οποίες δεν ευθύνεται. **Ήρθε μήπως τώρα η ώρα να επεξεργαστεί την ιστορία της οικογένειάς της; Μήπως ο φόβος της ανακάλυψης με τον οποίο εχει ζήσει ολη της την ζωή πρεπει να περάσει σε άλλα χέρια; Ή μήπως πρέπει να πάρει την ιστορία της στον τάφο της;**

‘Ήταν κάτι που έγινε πολύ καιρό πριν,” λέει . ” Δεν ‘εκανα εγω αυτο που έγινε. Ποτέ δεν μίλησα γι ‘αυτό – είναι κάτι που κρατάω μέσα μου. Μένει και θα μείνει μαζί μου.”

Σύμφωνα με τα αρχεία των SS η Ινγκε Μπρίτζιτ Χός (Inge – Brigitt Höss) γεννήθηκε στις 18 Αυγούστου 1933, σε ένα αγρόκτημα κοντά στη Βαλτική Θάλασσα. **Ο πατέρας της , Ρούντολφ (Rudolf), και η μητέρα ,της Χεντβικ (Hedwig), γνωρίστικαν σε αυτό το αγρόκτημα, το οποίο ήταν ένα καταφύγιο για τους Γερμανούς νέους που ειχαν ως εμμονή την φυλετική καθαρότητα και την αγροτική ουτοπία.** Η Μπρίτζιτ (Brigitte) ήταν το τρίτο από πέντε παιδιά, τρία κορίτσια και δύο αγόρια .

Η Μπρίτζιτ έζησε απίστευτα παιδικά χρόνια, οταν έφυγαν απο το αγρόκτημα **μετακόμιζαν απο το ενα στρατόπεδο συγκέντρωσης στο άλλο**, καθώς ο πατέρας της ανέβαινε την κλίμακα των SS: **Νταχάου (Dachau) από τις ηλικίες 1 έως 5, Σαχσενχαουσεν (Sachsenhausen) 5-7. Και 7-11 , ίσως στο πιο διαβόητο στρατόπεδο θανάτου στο Άουσβιτς (Auschwitz) .**



(Στην φωτογραφία ο Χανς Γιουργκεν, η Μπρίτζιτ και η Αννεγκρετ Χος σε μια τσουλήθρα στη βίλα τους στο Αουσβιτς)

Από το 1940-1944 , **η οικογένεια Höss ζούσε σε μια διώροφη γκρι βίλα στην άκρη του Άουσβιτς** – τόσο κοντά που μπορούσε κανείς να δεί τα μπλοκ των κρατουμενων και το παλιό κρεματόριο από το πάνω παράθυρο. **Η μητέρα της Μπρίτζιτ περιέγραψε το μέρος ως "παράδεισο" : Είχαν μάγειρες , νταντάδες , κηπουρούς , οδηγούς , μοδίστρες , κομωτές και καθαριστές , μερικοί από τους οποίους ήταν κρατούμενοι.**

Η οικογένεια διακοσμούσε το σπίτι τους με έπιπλα και έργα τέχνης κλεμμένα από κρατούμενους που είχαν επιλεγεί για τους θαλάμους αερίων . Ήταν **μια ζωή πολυτέλειας** που λαμβανε χώρα μόνο **λίγα μόλις βήματα από την φρίκη και το μαρτύριο**. Τις περισσότερες Κυριακές ο kommandant πήγαινε τα παιδιά να δουν τα άλογα στους στάβλους. Αγαπούσαν τα σκυλια και τους αρεσε να χαϊδευουν τους γερμανικούς ποιμένικούς .



(Η Χεντβιγκ η γυναίκα στο κέντρο της φωτογραφίας και απο αριστερά ειναι η Μπρίτζιτ, μετα η κόρη του Hans-Joachim Caesar , η Χαιντετρο Χός, ο γιός του Hans-Joachim Caesar, ο Χανς Γιουργκεν Χός και η σύζυγος του Hans-Joachim Caesar)

Φωτογραφίες δείχνουν μια λιμνούλα στον κήπο και ένα μεγάλο τραπέζι για πικ-νικ . **Οι κρατούμενοι έφτιαχναν τεράστια αεροπλάνα για να παίζουν τα αγόρια** , αρκετά μεγάλα για να κάθονται και να τα σπρώχνουν στον κήπο . Στα κορίτσια άρεσε να φλερτάρουν με τους ωραίους στρατιώτες που φρουρούσαν την είσοδο του στρατοπέδου .

Τα παιδιά γνώριζαν ότι ο πατέρας του ηταν επικεφαλής σ'ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων . Άνδρες με ασπρόμαυρες ριγέ στολές εργαζόντουσαν στον κήπο τους . **Μια φορα τα παιδία Χός ντύθηκαν ως κρατούμενοι, με μαύρα τρίγωνα και κίτρινα αστέρια στα πουκάμισά τους , και έπαιζαν κυνηγητό ντυμένα έτσι, έως ότου ο πατέρας τους, τους είδε και τους είπε να σταματήσουν το παιχνίδι.**



(Η οικογένεια Χός)

Τον Απρίλιο του 1945, οταν φαινόταν στον ορίζοντα το τέλος του πολέμου ο Ρούντολφ Χός και η οικογένειά του δράπετευσαν προς τον βορά . Η οικογένεια χώρισε, η σύζυγός πήρε τα παιδιά και βρήκαν καταφύγιο πάνω από ένα παλιό εργοστάσιο ζάχαρης σ' ένα χωριό κοντά στην ακτή. Ο kommandant πήρε την ταυτότητα ενός εργάτη και κρύφτηκε σε ένα αγρόκτημα τέσσερα μίλια από τα σύνορα της Δανίας. Η οικογένεια περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να φύγουν για τη Νότια Αμερική .

Ενώ βρισκόμαστε στο σπίτι της, η Μπριτζιτ φαίνεται να ειναι πιο πρόθυμη να μιλήσει για εκείνη την νύχτα, τον Μάρτη του 1946, οταν ο θείος μου συνέλαβε τον πατέρα της.

Εκείνη την κρύα νυχτα ο θειος μου ο Χανς Αλεξαντερ, Γερμανός Εβραικής καταγωγής χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της οικογένειας Χός.

«**Θυμάμαι όταν ήρθαν στο σπίτι μας για να μας κάνουν ερωτήσεις** », λέει , με βαρυά φωνή. " Καθόμουν στο τραπέζι με την αδελφή μου. Ήμουν περίπου 13 χρονών . **Οι Βρετανοί στρατιώτες ούρλιαζαν: « Πού είναι ο πατέρας σου; Πού είναι ο πατέρας σου;** " ξανά και ξανά . Μ'έπιασε πονοκέφαλος. **Βγήκα έξω και έκλαιγα κάτω από ένα δέντρο όμως προσπάθησα να ηρεμήσω και έκανα τον εαυτό μου να σταματήσει να κλαίει, και ο**

πονοκέφαλος μου έφυγε. Αλλά **είχα ημικρανίες για πολλά χρόνια μετά από αυτό . Οι ημικρανίες σταμάτησαν πριν από μερικά χρόνια , αλλά απο τότε που έλαβα την επιστολή σας , έχουν αρχίσει πάλι . “**

Η Μπρίτζιτ συνέχισε την ιστορία εκείνης της βραδυάς. “**Πήραν τον μεγαλύτερο αδελφό μου τον Κλαους (Klaus) με τη μητέρα μου . Οι Βρετανοί τον ξυλοκόπησαν πολύ άσχημα .Η μητέρα μου τον άκουσε να φωνάζει απο τον πόνο από το διπλανό δωμάτιο και ακριβώς όπως και κάθε μητέρα, ήθελε να προστατεύσει το γιο της , έτσι τους είπε που ήταν πατέρας μου. “**

Ο Αλέξαντερ συγκέντρωσε μια ομάδα και κατευθύνθηκε προς τον αχυρώνα μες τη νύχτα . Ο Χός ξύπνησε . Αρνήθηκε ότι ήταν ο kommandant . Σίγουρος οτι τον ειχε βρεί και οτι ηταν αυτός ο Αλεξάντερ ζήτησε να δει την βέρα του. Όταν ο Χός ισχυρίστηκε ότι είχε κολλήσει , ο Αλέξαντερ απείλησε να του κόψει το δάχτυλο, έως ότου ο kommandant τελικά του δωσε το δαχτυλίδι. Μέσα ήταν χαραγμένα τα ονόματα ” Rudolf ” και ” Hedwig “.

Ο kommandant ήταν το πρώτο πρόσωπο αυτου του επιπέδου που παραδέχθηκε την έκταση της σφαγής στο Άουσβιτς . Τον παρέδωσαν στους Αμερικανούς , που τον έκαναν να καταθέσουν στη δίκη της Νυρεμβέργης . Στη συνέχεια ο Χός δώθηκε στους Πολωνούς , οι οποίοι τον διώξαν και στη συνέχεια τον κρέμασαν σε μια αγχόνη δίπλα απο το κρεματόριο του Άουσβιτς.



(Ο Ρούντολφ Χός λιγο πριν τον θάνατο του)

Η Χεντβιγ και τα παιδιά τα κατάφεραν . Έκλεψαν κάρβουνα από ένα τρένο για να θερμαίνουν το σπίτι τους. Ξυπόλυτοι έδεσαν κουρέλια γύρω από τα πόδια τους. **Ώς μια οικογένεια που συνδεόταν με το ναζιστικό καθεστώς , όλοι τους απέφευγαν.** Ήταν μόνο οταν ο Κλαους βρήκε δουλειά στη Στουτγάρδη που η τύχη της οικογένειας άρχισε να βελτιώνετε.

Η Μπρίτζιτ το 1950 κατάφερε να αφήσει τη Γερμανία και να αρχίσει μια νέα ζωή στην Ισπανία . Ήταν μια εκπληκτική νεαρή κοπέλα , με μακριά ξανθά μαλλιά , λεπτή σιλουέτα και με μια “απειλιτική” στάση . Εργάστηκε ως μοντέλο για τρία χρόνια με τον οικο μόδας Balenciaga. Τότε συνάντησε έναν Ιρλανδο-Αμερικανό μηχανικό που εργαζόταν στη Μαδρίτη για μια Αμερικάνικη εταιρεία επικοινωνιών . Το ζευγάρι παντρεύτηκε το 1961 κι εκαναν μια κόρη και ένα γιο.

Ο σύζυγος της Μπρίτζιτ εχει δηλώσει οτι η Μπρίτζιτ του ειχε πει οταν βγαίνανε

για την ζωή της στο Αουσβιτς “Στην αρχή ειχα σοκαριστεί λίγο”, είπε “Στη συνέχεια όμως οταν το συζήτησα μαζι της κατάλαβα οτι **ηταν και αυτη ενα θύμα σε αυτη την υπόθεση.** Όταν ολα αυτα συνέβησαν ηταν ακόμη παιδί και κατέληξε απ’ το να έχει τα πάντα στο να μην έχει τίποτα.”

Λέει ότι είχανε μια “άγραφη συμφωνία ” να μην μιλάμε για το οικογενειακό της περιβάλλον. Θυμάται κάποτε οτι της ειχε πει: «Ήταν ένα φοβερό πράγμα – ας μην το συνεχίσουμε. Ας προχωρήσουμε με τη ζωή μας , να ζήσουμε ευτυχισμένοι και να τα αφήσουμε όλα πίσω μας. Δεν είναι δική σου ευθύνη και δεν υπάρχει κανένας λόγος να φέρεις την ενοχή του πατέρα σου . ”

Το 1972 μετακόμισαν στην Ουάσιγκτον . Ο σύζυγός της Μπρίτζιτ δούλευε σε μια εταιρεία μεταφορών και αγόρασαν ενα σπίτι στο Τζορτζτάουν (Georgetown). Ήταν μια ευκαιρία για την Μπρίτζιτ να ξεκινήσει από την αρχή .

Τα πράγματα όμως δεν ηταν καθόλου εύκολα για την Μπρίτζιτ. Μιλούσε πολύ λίγα αγγλικά και δεν ειχε ουτε φίλους ουτε οικογένεια στην Αμερική. Μετα απο αρκετό ψάξιμο βρήκε μια θέση μερικής απασχόλησης σ’ενα μπουτίκ.

Μια μέρα, μια κοντή κυρία εβραικής καταγωγής επισκέφθηκε την μπουτίκ, της άρεσε το στυλ της Μπρίτζιτ και της ζήτησε να δουλέψει στο κατάστημα μόδας που ειχε στο κέντρο.

Λίγο μετά τη πρόσληψη της η Μπρίτζιτ, μέθυσε ενα βράδυ με το διευθυντή της και ομολόγησε ότι ο πατέρας της ήταν ο Ρούντολφ Χός. Ο διευθυντής την επόμενη μέρα το είπε στην ιδιοκτήτρια του καταστήματος. Η ιδιοκτήτρια φώναξε την Μπρίτζιτ και της ειπε οτι μπορούσε να συνεχίσει να δουλεύει στο κατάστημα καθώς δεν ειχε διαπράξει κανένα έγκλημα αυτη. **Αυτο που δεν ήξερε η Μπρίτζιτ τότε ηταν οτι η ιδιοκτήτρια και ο σύζυγος της ηταν εβραιοι που ειχαν εγκαταλείψει την Γερμανία την Νύχτα των Κρυστάλλων το 1938 (καντε κλικ εδω για να διαβασετε για την Νυχτα των Κρυστάλλων).**

Η Μπρίτζιτ ηταν ευγνώμων που την είδαν ως άτομο αντι για την κόρη του πατέρα της. Εργάστηκε στο κατάστημα για 35 χρόνια και εξυπηρετούσε γερουσιαστες και βουλευτές. Η ιδιοκτήτρια του καταστήματος κράτησε το μυστικό της Μπρίτζιτ και με την εξάιρεση ενός άλλου διευθυντή κανείς δεν γνώριζε την ιστορία για την οικογένεια της Μπρίτζιτ.

Οταν η Μπρίτζιτ συνταξιοδοτήθηκε η ιδιοκτήτρια συνέχισε να την καλεί κάθε μήνα για να δει πώς ειναι, ωστόσο πριν περιπου ενα χρόνο η ιδιοκτήτρια σταμάτησε να την καλεί. Η Μπρίτζιτ ήξερε οτι η ιδιοκτήτρια θα έκανε ενα ταξίδι

στο Ισραήλ και αναρωτήθηκε αν μετα απο ολα αυτα τα χρόνια τελικά να ειχε θυμώσει μαζί της “Οι άνθρωποι αλλάζουν” ειπε η Μπρίτζιτ.

Το οτι η κόρη του Ρούντολφ Χός ζει στην Βόρεια Βιρτζίνια δεν ειναι το μόνο μυστικό της οικογένειας. **Απο το 1960, η Χεντβιγκ επισκεπτόταν την κόρη της στην Ουάσινγκτον αρκετά συχνά.**

Η Χεντβιγκ ειχε μετακομίσει σ’ενα μικρό σπίτι στην Στουτγάρδη όπου ζούσε με τις κόρες της.**Σε αντίθεση με άλλες χήρες γερμανών στρατιωτών δεν της οριηγήθηκε κρατική σύνταξη αλλα ούτε και κάποιο άλλο κρατικό εισόδημα.**

Αν και η Χεντβιγκ είχε παίξει ενα σημαντικό ρόλο στο Άουσβιτς , ηταν ακόμη και μάρτυρας στη δίκη της Φρανκφούρτης για το Άουσβιτς το 1965 , δεν υπήρχαν περιορισμοί στις συζύγους των ναζί εγκληματιών πολέμου για να ταξιδέψουν. Ενώ ηταν στην Ουάσινγκτον , η Χεντβιγκ πρόσεχε τα εγγόνια της ενώ η κόρη της δούλευε. Κανείς δεν αναφερόταν στο παρελθόν.

Η τελευταία επίσκεψη της Χεντβιγκ ήταν το Σεπτέμβριο του 1989. Ήταν 81 ετών και αδύναμη . Επρόκειτο να γυρίσει πίσω στην Γερμανία, αλλά είπε στην κόρη της οτι έκανε πάρα πολύ κρύο και προτίμησε να παραμείνει περισσότερο. Μετά το δείπνο στις 15 Σεπτεμβρίου η Χεντβιγκ πήγε στο δωμάτιο της να ξεκουραστεί, την επόμενη μέρα η Μπρίτζιτ χτύπησε την πόρτα του δωματίου της μητέρας της, δεν έλαβε κάποια απάντηση, μπήκε μέσα και είδε οτι η Χεντβιγκ ειχε πεθάνει στον ύπνο της.

Η Μπρίτζιτ έδωσε το σώμα της μητέρας της σ’ενα κρεματόριο της περιοχής για να το αναλάβει. **Δεν ήθελε κανείς να βρει τα λείψανα της μητέρας της ειδικά διαφοροι νεο-ναζί που μπορεί να της αποτίουν φόρο τιμής.** Ετσι έδωσε μια τροποποιημένη εκδοχή του ονόματος της μητέρας της στο διαχειριστή του νεκροταφείου και καθυστέρησε το μνημόσυνο για να επιτρέψει στα μέλη της οικογένειας της από τη Γερμανία να ειναι εκει.

Η τελευταία κατοικία της Χεντβιγκ ήταν ανάμεσα στους τάφους Εβραίων , Χριστιανών και Μουσουλμάνων .

Η ζωή της Μπρίτζιτ είναι πλέον γεμάτη από γιατρούς, νοσοκομεία και χάπια . Αυτή και ο σύζυγός της χώρισαν το 1983.
Ο γιος της ζει μαζί της και ξέρει για τον παππού του, αλλά δεν έχει εκφράσει μεγάλο ενδιαφέρον για την ιστορία της οικογένειάς του . Η κόρη της έχει πεθάνει αλλα τα εγγόνια της την επισκέπτονται συχνά.
Μία φορά το χρόνο περνάει χρόνο με την αδελφή της, Αννεγκρετ, στην Φλόριντα .

Ο αδελφός της ο Κλάους πέθανε το 1980 στην Αυστραλία ο άλλος αδελφός της ο Χάνς Γιούργκεν και η αδελφή της Χάιντιτροντ ζουν στην Γερμανία.

Κανένας δεν αναφέρετε στο παρελθόν, **ειναι λες και η ιστορία της οικογένειας ξεκίνησε το 1947 – μετα τον θάνατο του Ρούντολφ Χός.**

Ο μόνος που εχει ερωτήσεις σχετικά με το παρελθόν ειναι ο ανιψιός της Μπρίτζιτ – ο γίος του Χανς Γιουργκεν – ο Ραινερ Χός. Το 2009 ταξίδεψα μαζί του στο Αουσβιτς και σε κάποια φάση γύρισε και μου είπε στεγνά **“Αν ήξερα που ηταν πεθαμένος ο παππούς μου, θα κατουρούσα πανω στον τάφο του”**

Η Μπρίτζιτ κράτησε το επώνυμο του συζύγου της αφου χώρισαν. Δεν μιλάει για το παρελθόν της στους φίλους της, έχει μεινει μακριά από άλλες οικογένειες Γερμανών, και δεν συζητάει για το παρελθόν της στην οικογένειά της .

Δεν έχει μιλήσει με τα εγγόνια της για τον πατέρα της (αν και ο πρώην σύζυγός της λέει ότι έχει δώσει την αυτοβιογραφία της Χός στα δυο μεγαλύτερα παιδιά.) . **Εκείνη δεν θέλει να τους “αναστατώσει’ και ανησυχεί οτι μπορεί να το πουν σε άλλους και δεν θέλει να θέσει την οικογένεια σε κίνδυνο . “Ακόμη φοβάμαι εδω στην Ουάσινγκτον. Υπάρχουν πολλοι εβραίοι και ακόμη μισούν τους Γερμανούς. Ποτέ δεν θα τελειώσει αυτη η ιστορία.”**

Δεν αμφισβητεί ότι φρικαλεότητες έλαβαν χώρα ή ότι οι Εβραίοι δολοφονήθηκαν στα στρατόπεδα , αλλά βάζει ενα ερωτηματικό στο αν εχουν σκοτωθεί εκατομμύρια άνθρωποι. “Πώς μπορεί να υπάρχουν τόσο πολλοί επιζώντες αν τόσοι πολλοί είχαν σκοτωθεί;” ρωτά .

Όταν επισήμανα ότι ο πατέρας της ομολόγησε ότι ηταν υπεύθυνος για το θάνατο περισσότερων από ένα εκατομμύριο Εβραίων, ειπε οτι “οι Βρετανοί το πήραν πίσω και με το παραπάνω μέσω βασανιστηρίων”.

” Και πώς το θυμάστε τον πατέρα σας;” ρωτησα

“Ήταν ο καλύτερος άνθρωπος στον κόσμο”, λέει . ” Ήταν πολύ καλός μ’εμάς. ” Τον θυμάται τα τρώνε μαζί, να παίζουν στον κήπο, και να τους διαβάζει το παραμύθι του Χάνσελ και της Γκρέτελ.

Η Μπρίτζιτ είναι πεπεισμένη ότι ο πατέρας της ήταν ένας ευαίσθητος άνθρωπος και είχε μαντέψει ότι ηταν μπλεγμένος με κάτι κακό . **«Είμαι σίγουρη ότι ήταν λυπημένος μέσα του», θυμάται . «Είναι απλώς ένα συναίσθημα . Ο τρόπος που ήταν στο σπίτι , ο τρόπος που ήταν μαζί μας , μερικές φορές έμοιαζε λυπημένος όταν γύρνούσε από τη δουλειά. “**

Η Μπρίτζιτ παλεύει να συμφιλιώσει την διπλή φύση του πατέρα της. **” Πρέπει να ειχε δύο πλευρές, αυτην που ήξερα και την άλλη… “**

Όταν την ρωταώ πώς ειναι δυνατόν να ειναι “ο καλύτερος άνθρωπος στον κόσμο” αν ήταν υπεύθυνος για τους θανάτους , μου λέει : **“΄Έπρεπε να το κάνει . Η οικογένειά του απειλείτω. Θα ήμασταν σε κίνδυνο αν δεν το έκανε. Και αυτός ήταν ένας από τους πολλούς στην SS . Υπήρχαν κι άλλοι που αν δεν το κάνε θα το καναν αυτοι.”**



(Οι Εβραίοι στο Άουσβιτς)

Μετά από μια μακρά συνέντευξη, η Μπρίτζιτ μου δείχνει το σπίτι της. Στον επάνω όροφο μου δείχνει μια φωτογραφία που υπάρχει πάνω από το κρεβάτι της .

Είναι η γαμήλια φωτογραφία της μητέρας και του πατέρα της, η οποία ελήφθη το 1929. Φαίνονται νέοι, ευτυχισμένοι, ανέμελοι, η μητέρα της φοράει ένα λευκό φόρεμα με τα μαλλιά πιασμένα και ο πατέρας της φοράει ενα παντελόνι μήκους

τρια-τέταρτα και ενα ελφρύ πουκάμισο.
Η 80χρονη Μπρίτζιτ κοιμάται κάθε βράδυ κάτω από το άγρυπνο μάτι του αγαπημένου της πατέρα, Ρούντολφ Χός.

Κάποια στιγμή αργότερα , καλώ τον γιο του ιδιοκτήτη του καταστηματος στο οποίο δουλευε η Μπρίτζιτ . Μου λέει ότι ο λόγος που η μητέρα του είχε σταματήσει να καλεί την Μπρίτζιτ ειναι πολύ απλα επειδή πλέον ειχε γεράσει.

Όταν τον ρώτησα γιατί οι γονείς του είχαν αποφασίσει να την κρατήσουν αν και γνώριζαν ότι ο πατέρας της ηταν ένα ανώτερο στέλεχος της ναζιστικής ηγεσίας που είχε οδηγήσει τη δική τους οικογένεια να φύγει απο την Γερμανία, μου είπε ότι απλα ειχε να κάνει με “ανθρωπιά”

Οι γονείς του την είδαν ως άτομο, μεμωνομένο χωρίς τον πατέρα της . **« Το ένα δεν έχει να κάνει με το άλλο. Είναι ένα ανθρώπινο ον », λέει . “Δεν ήταν υπεύθυνη για τον πατέρα της.”**

Μετάφραση: Onalert
Πηγή: Washington Post Φωτο: Washington Post-onalert.gr